

Sygn. akt I CZ 47/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. T.
przeciwko M. R.-L.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 lipca 2014 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 17 marca 2014 r., .

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 17 marca 2014 r. odrzucił zażalenie powoda na postanowienie tego Sądu z dnia 23 września 2013 r., odrzucające apelację wniesioną przez tegoż skarżącego, z powodu nieusunięcia braków formalnych (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 397 § 2 zdanie drugie k.p.c.). W uzasadnieniu wskazał, że pełnomocnik powoda, wnosząc w dniu 14 października 2013 r. zażalenie, nie przedłożył pełnomocnictwa do zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, obejmującego datę wniesienia tego środka odwoławczego i – mimo wezwania – braku tego nie usunął w wyznaczonym terminie; złożył natomiast pełnomocnictwo opatrzone datą 5 listopada 2013 r.

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód wniósł o jego uchylenie, podnosząc, że nie ma ono oparcia w przepisach powołanych przez Sąd Apelacyjny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że pojęcie pełnomocnictwa ma dwojakie znaczenie; z jednej strony oznacza umocowanie pełnomocnika przez mocodawcę do działania w jego imieniu, z drugiej natomiast – dokument obejmujący (potwierdzający) to umocowanie. Czym innym jest zatem udzielenie pełnomocnictwa, a czym innym jego wykazanie przed sądem (zob. uchwały: z dnia 27 listopada 2003 r., III CZP 74/03, OSNC 2005, nr 1, poz. 6 i z dnia 30 marca 2006 r., III CZP 14/06, OSNC 2006, nr 10, poz. 165).

W świetle tego zapatrywania nie ulega wątpliwości, że o uzupełnieniu lub nieuzupełnieniu braku pełnomocnictwa decyduje treść dokumentu pełnomocnictwa, a nie data jego wystawienia. Stanowisko takie jest prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie i można uznać je za utrwalone (zob. m.in. postanowienia: z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 68/08, nie publ., z dnia 3 listopada 2009 r., II CZ 48/09, nie publ. i z dnia 26 listopada 2009 r., I CZ 71/09, nie publ.). Trafnie zatem zarzucił skarżący, że Sąd Apelacyjny, wychodząc z odmiennego – błędnego – założenia, naruszył przepisy prawa procesowego, przytoczone jako podstawa rozstrzygnięcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.